

'Zonder U': grote kleinkunst over een klein verhaal

Ineke Nijssen en Mich Walschaerts maken een trefzeker theaterjuweel

16-07-18, 16.29u - [Evelyne Coussens](#)

Ineke Nijssen en Mich Walschaerts vertellen in *Zonder U* een klassiek verhaal van verlies, rouw en wederopstanding. Pretentieloos maar loepzuiver. Voor twaalfplussers, maar eigenlijk voor iedereen.

“Man stikt in kerstomaat.” Het zou een tragikomische kop kunnen zijn op de regionale pagina's van een dagblad en je zou erom kunnen grijnzen, tot je de datum ziet: 22 maart 2016. Precies op de dag van de terroristische aanslagen in Zaventem, waarbij 35 mensen omkomen en een veelvoud gewond raakt, sterft iemand in het Vlaamse hinterland bij het eten van een kerstomaat. “Hij gooide het tomaatje omhoog en trachtte het op te vangen in zijn mond, meneer.” Laat het maar over aan Kommil Foo-man Mich Walschaerts en actrice Ineke Nijssen om van zo'n absurde samenloop van het kleine en het grote grote kleinkunst te maken.

Het verdriet sluimert onderhuids, daar waar het ook bij een publiek het sterkst binnenkomt

Terwijl zij ongehavend uit de ravage op Zaventem sukkelt, zit hij in de garage op haar te wachten met zijn verrassing: een tot in de puntjes uitgeruste tandem-caravan, waarmee ze een jaar lang de wereld zouden rondreizen. Het noodlottige kerstomaatje doorkruist die plannen en nu komt Nijssen alleen aangezwoegd op de bühne, verbeterd trappend om de caravan die ze achter zich aansleurt in beweging te houden. Een jaar lang, een “heel lang jaar lang” is ze al onderweg, vastbesloten de droom alsnog waar te maken. Ze neemt haar tijd om het bijzondere decorontwerp van Kris Van Oudenhove te parkeren en te demonstreren – de mini-caravan blijkt een schat aan uitklapbare luikjes en grappige gadgets te bevatten. En onverwachts blijkt ook hijzelf mee te reizen, in een urne maar meer nog: in haar gedachten.

Balans

2© Thomas Dhanens

In hun imaginaire gesprekken aan de campingtafel ontrolt zich de hele rouwcyclus zoals die zich gewoonlijk afspeelt: woede, verdriet, angstige

vragen over het loslaten, de eerste tekenen van aanvaarding. Maar zowel Nijssen als Walschaerts hebben cabaretbloed in zich, dus wordt er ook volop gezongen en gespeeld – Nijssen bewijst nogmaals dat ze als komisch en muzikaal talent te weinig wordt gezien buiten Gent. De liedjes weten net zoals de speeltekst het juiste evenwicht te bewaren tussen melancholische humor en milde levenswijsheid. De baseline? In beweging blijven, ook al moet je die tandem plots alleen de berg optrappen. Het zijn geen spectaculaire of vernieuwende inzichten, maar Nijssen en Walschaerts weten ze wel in de juiste balans tussen zwarte humor en verdrietige ernst tot bij de zaal te brengen.

Nergens wordt *Zonder U* topzwaar of klef, maar het verdriet sluimert onderhuids, daar waar het ook bij een publiek het sterkst binnenkomt. Dat publiek is trouwens aan geen enkele leeftijd gebonden – jammer dat *Zonder U*, wellicht noodgedwongen, vooral als schoolvoorstelling toert. Dit kleine levensverhaal verdient beslist een bredere interesse.